

Sygnatura akt I C 1232/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018 r.

**Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:**

Przewodniczący: SSR Monika Pietrzyk

Protokolant: Anna Lasko

**po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 marca 2018 r. w K.**

**sprawy z powództwa (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W.**

**przeciwko A. W. (1) i B. W.**

**o zapłatę**

I zasądza solidarnie od pozwanych A. W. (2) i B. W. na rzecz strony powodowej (...) Banku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. kwotę 10 196,54 zł (słownie złotych: dziesięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt sześć i pięćdziesiąt cztery grosze) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 8 998,33 zł od dnia 13.07.2016 r. do dnia zapłaty z tym, że nie więcej niż w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie;

II zasądza solidarnie od pozwanych A. W. (2) i B. W. na rzecz strony powodowej (...) Banku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. kwotę 5 327,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4 800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1232/16

## UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. Oddział-Centrum Restrukturyzacji i Windykacji we W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz solidarnie od pozwanych A. W. (2) i B. W. kwoty 10 196,54 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 8 998,33 zł od dnia 13.07.2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 20.09.2013 r. zawarta z pozwanymi umowę pożyczki gotówkowej, której warunki pozwani naruszyli. Umowa została wypowiedziana i w dniu 29.02.2016 r. wezwano pozwanych do zapłaty dotychczas nieuregulowanego zadłużenia.

Pozwani A. W. (2) i B. W. wniosli o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 37 i 113).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (k.36-40) pozwani zakwestionowali roszczenie co do zasady i co do wysokości, wskazując, że strona powodowa nie wykazała dowodowo istnienia zobowiązania. Pozwani podnieśli, że zaciągnęli w dniu 19.03.2013 r. pożyczkę na kwotę 15 789,47 zł, którą spłacili w 2013 r., lecz mimo tego z rachunku bankowego A. W. (2) nadal pobierano kwoty z tytułu spłaty rat. Wskazali, że okazana im przez Bank umowa z 20.09.2013 r. nie zawiera ich podpisów, co potwierdza opinia grafologiczna. Dodatkowo B. W. nie mógł w dniu 20.09.2013 r. złożyć swojego podpisu na umowie w B., gdyż tego dnia przebywał w innej miejscowości – tj. G.. W piśmie z 18.09.2017 r. (k. 74) pozwani wskazali, że zawsze podpisywali się na dokumentach bankowych pełnym imieniem i nazwiskiem,

zaś na umowie z 19.03.2013 r. widnieją podpisy obejmujące wyłącznie nazwisko. Pozwani zakwestionowali opinię grafologiczną sporządzoną na potrzeby sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze o sygn. akt I C 2123/15, która nie ma rangi dowodowej opinii biegłego w niniejszym postępowaniu. Wskazali także, iż nie mieli potrzeby zaciągania kolejnej pożyczki.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 19.03.2013 r. A. W. (2) i B. W. zawarli z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W., Oddział 1 w B. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 15.789,47 zł, na okres kredytowania wynoszący 60 miesięcy i spłaty w 60 równych ratach po 409,77 zł każda z rat, płatnych od maja 2013 roku do kwietnia 2018 roku. W dniu zawarcia umowy przekazano pozwany środki pieniężne uruchamiające całą udzieloną pożyczkę. Do września 2013 roku powodowie spłacili 4.727,35 zł, w tym kapitał w kwocie 4.688,30 zł.

Dowód: umowa pożyczki z 19.03.2013 r. z akt I C 1123/15 k. 85-87, zestawienie operacji bankowych z akt I C 1123/15 k. 23-36, wnioski A. W. (2) o pożyczkę z dnia 19.03.2013 r. z akt I C 1123/15 k. 88-89, harmonogram spłat kredytu z akt I C 1123/15 k. 90-91, potwierdzenie spłaty kredytu z 20.09.2013 r. z akt I C 1123/15 k. 22.

B. W. w dniach 16.09.2013 r. – 20.09.2013 r. został delegowany przez pracodawcę do pracy w miejscowości G., woj. (...), gdzie świadczył pracę.

Dowód: zaświadczenie A. Ż. z akt I C 1123/15 k. 42 wraz z kserokopią list obecności pracowników k. 44 akt.

A. W. (2) i B. W. zawarli z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., Oddział 1 w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 13 020,83 zł z terminem spłaty od 1.11.2013 r. do 1.10.2017 r., w 48 równych ratach miesięcznych, po 369,13 zł każda z rat, zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy. Umowa została zaopatrzona datą 20.09.2013 r. Przewidziano w niej prowizję za udzielenie pożyczki w kwocie 520,83 zł i wypłatę całej kwoty pożyczki jednorazowo w dniu 20.09.2013 r. W dniu 20.09.2013 r. kwota pożyczki, tj. 13 020,83 zł została przekazana na wskazany w umowie rachunek bankowy należący do A. W. (2). Jednocześnie Bank w tym samym dniu ściągnął z konta pozwanej kwotę 520,83 zł tytułem prowizji za udzielenie przedmiotowej pożyczki oraz kwotę 4 727,35 zł stanowiącą rozliczenie umowy pożyczki z dnia 19.03.2013 r. Od listopada 2013 roku do lutego 2015 roku Bank potrącał z rachunku A. W. (2) należne kwoty z tytułu spłaty tej pożyczki.

Dowód: umowa pożyczki z 20.09.2013 r. z akt I C 1123/15 k. 77-79, harmonogram spłat z akt I C 1123/15 k. 84, wnioski A. W. (2) o pożyczkę z dnia 20.09.2013 r. z akt I C 1123/15 k. 80-81, wnioski B. W. o pożyczkę z dnia 20.09.2013 r. z akt I C 1123/15 k. 82-83, zestawienie operacji bankowych z akt I C 1123/15 k. 23-36 akt, potwierdzenie wcześniejszej całkowitej spłaty kredytu z akt I C 1123/15 k. 22.

W dniu 1.04.2015 r. została dokonana ostatnia operacja bankowa na poczet spłaty pożyczki nr (...). Saldo kredytu po operacji wynosiło 8 998,33 zł. Bank rozpoczął naliczanie odsetek od kapitału, które za okres 1.07.2015 r.-12.07.2016 r. wyniosły 1 153,21 zł, a także ustalił koszty na kwotę 45,00 zł. Strona powodowa pismami z dnia 30.07.2015 r. wypowiedziała pozwany umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Wypowiedzenia zostały pozwany doręczone w dniu 14.08.2015 r.

Dowód: historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 87-88, wyciąg z ksiąg bankowych k. 3 pisma z 30.07.2015 r. z potwierdzeniami odbioru k. 98-101.

W sprawie z powództwa A. W. (2) i B. W. przeciwko (...) Bankowi (...) S.A. w W. o ustalenie nieistnienia umowy pożyczki nr (...). Sąd prawomocnie oddalił powództwo, wskazując w uzasadnieniu, że podpisy pod umową były nakreślone przez powodów. Autentyczność podpisów była przedmiotem opinii grafologicznej, której wnioski wskazują, że podpisy pochodziły od A. W. (2) i B. W.. Sąd ustalając stan faktyczny oparł się – oprócz treści opinii grafologicznej - również o zeznania świadków E. K., B. I. i E. P. – pracowników Banku, którzy zgodnie potwierdzili autentyczność podpisów złożonych przez powodów pod umową o pożyczkę nr (...).

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z 01.07.2016 r., sygn. akt I C 1123/15 wraz z pisemnym uzasadnieniem k. 218, 222-224 akt IC 1123/15, wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 24.01.2017 r., sygn. akt II Ca 717/16 wraz z pisemnym uzasadnieniem k. 274, 280-284 akt I C 1123/15.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Ustaień stanu faktycznego dokonano w oparciu o dowody z dokumentów w szczególności oryginały umów bankowych z 19.03.2013 r. i 20.09.2013 r., wyciągi z rachunku bankowego A. W. (2), wyciąg z ksiąg bankowych, wypowiedzenia umowy pożyczki, zaświadczenie pracodawcy pozwanego, a także w oparciu o treść wyroków cywilnych wraz z uzasadnieniami w sprawie o ustalenie nieistnienia umowy. Pozwani zakwestionowali autentyczność podpisów pod umową pożyczki datowanej na 20.09.2013 r. podnosząc, że nie zgadzają się z opinią w sprawie I C 1123/15 o ustalenie nieistnienia umowy.

W pierwszej kolejności należy zaakcentować, iż sprawa z powództwa A. W. (2) i B. W. przeciwko (...) Bankowi (...) S.A. w W. o ustalenie nieistnienia umowy opatrzonej datą 20.09.2013 r. zakończyła się prawomocnie oddaleniem powództwa.

Moc wiążącą wyroku określa art. 365 § 1 k.p.c., który stanowi, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Dlatego też przyjmuje się, że inny sąd nie może dokonać odmiennej oceny prawnej roszczenia niż zawarta w prejudykacie, a także nie może dokonać odmiennych ustaleń faktycznych.

Stosownie do regulacji zawartej w art. 365 § 1 k.p.c. sąd obowiązany jest zatem do uwzględnienia w rozpoznawanej sprawie faktu istnienia orzeczenia sądu wydanego w innej sprawie, przy czym jeśli takie orzeczenie ma charakter prejudykalny dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, sąd ma obowiązek uznać, że kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, kształtuje się tak, jak zostało to przyjęte przez sąd we wcześniejszym prawomocnym rozstrzygnięciu i nie może już sam badać ani rozstrzygać tej kwestii (vide: wyr. SN z 6.11.2008 r., III CSK 125/08, L.). Zakres związania w przypadku stron postępowania powoduje, że nie jest dopuszczalne prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności, które zostały ustalone w sprawie między tymi stronami, która miała inny przedmiot, a w następnym postępowaniu ma walor prejudykalny.

Relacja zachodząca pomiędzy zagadnieniem prejudykalnym oraz przedmiotem postępowania cywilnego jest taka, że bez uprzedniego rozstrzygnięcia kwestii prejudykalnej niemożliwe jest rozstrzygnięcie sprawy w toczącym się postępowaniu (tak: komentarz do art. 177 k.p.c. A. Jakubeckiego, Lex 2011; postanowienie SA w Katowicach z dnia 10.04.2006r., III APz 11/06, Lex nr 21709).

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy, należy podnieść, że nie było możliwe jej rozstrzygnięcie bez wcześniejszego rozstrzygnięcia kwestii istnienia umowy pożyczki nr (...) pomiędzy powodami A. W. (2) i B. W., a pozwaną (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W., wobec czego rozstrzygnięcie w sprawie z powództwa A. W. (2) i B. W. przeciwko (...) Bankowi (...) S.A. w W. o ustalenie nieistnienia umowy pożyczki nr (...) w tym przedmiocie, niewątpliwie ma charakter prejudykalny.

Wyżej wskazane orzeczenie prejudykalne odnosiło skutek materialnoprawny polegający na tym, że z obrotu prawnego nie została wyeliminowana zakwestionowana umowa. Innymi słowy umowa nie została skutecznie podważona wobec czego w dalszym ciągu mogła być źródłem praw dla stron.

W postępowaniu o ustalenie nieistnienia umowy z powództwa A. W. (2) i B. W. skutki sentencji orzeczenia oddalającego oddziałują wprost na to, co w związku z podstawą sporu stanowił przedmiot niniejszego rozstrzygnięcia. W myśl przepisu art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Powaga rzeczy osądzonej (res iudicata) zaliczana jest do tzw. negatywnych przesłanek procesowych i oznacza niedopuszczalność prowadzenia drugiego procesu co do tego samego roszczenia (ne bis in idem), o którym orzeczono prawomocnie,

pod rygorem nieważności postępowania (art. 379 pkt 3 k.p.c.). Artykuł 366 wskazuje, że granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej obejmują nie to, co stanowiło granice powództwa, ale to, co stanowiło przedmiot i podstawę faktyczną rozstrzygnięcia w chwili wyrokowania (zob. art. 316). Jest tak dlatego, że sąd – na mocy przepisów szczególnych – może orzekać w kwestiach nieobjętych żądaniem pozwu, a nadto może orzec wadliwie poniżej lub ponad granicami pozwu. Zaznaczyć należy, że powagę rzeczy osądzonej mają zarówno wyroki uwzględniające, jak i oddalające powództwo, z tym że zwłaszcza w przypadku orzeczeń o treści negatywnej wystąpić może instytucja znana jako *causa superveniens*, która dotyczy wygaśnięcia powagi rzeczy osądzonej wskutek zmiany okoliczności faktycznych stanowiących podstawę faktyczną w chwili wyrokowania (zob. Komentarz do art. 366 k.p.c., Jakubecki Andrzej (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-729, opublikowano: LEX/el. 2018).

Powołane orzeczenie prejudycjalne w sprawie I C 1123/15 zostało wydane w związku z podnoszeniem przez A. W. i B. W. zarzutu, iż nie doszło do zawarcia przez nich umowy z bankiem i w związku z tym nie powstało po ich stronie zobowiązania wobec banku, bowiem nie złożyli na tej umowie podpisów. Sąd rozstrzygający w tej sprawie przyjął, że powodowie nie wykazali prawdziwości swoich twierdzeń, a tym samym tego, że umowa z dnia 20.09.2013 r. była nieważna.

Przechodząc dalej należy jeszcze podnieść, że pozwani w niniejszym postępowaniu nie powoływali jakiegokolwiek innych zarzutów, poza tymi, które zostały już uprzednio poddane ocenie sądu.

W tym miejscu należy odnieść się do problematyki dopuszczalności wykorzystania uzasadnienia w innej sprawie.

Ukształtowana wcześniej, dominująca linia orzecznicza sądów, w myśl której niedopuszczalne było wykorzystanie uzasadnienia wyroku oddalającego powództwo w kwestii prejudycjalnej, uległa zasadniczej korekcie. Starszą linię orzecznictwa, reprezentującą stanowisko, że powagę rzeczy osądzonej ma w zasadzie tylko rozstrzygnięcie zawarte w sentencji wyroku, nie zaś uzasadnienie można było odtworzyć m.in. z uchwały SN z dnia 17 września 1957 r., 1 CO 20/57, OSPiKA 1958, z. 10, poz. 261 oraz wyroku SN z dnia 15 marca 2002 r., II CKN 1415/00, LEX nr 53284. Obecnie wydaje się przeważać pogląd o szerszym ujęciu zakresu mocy wiążącej prawomocności materialnej wyroku, w tym związania przesłankami faktycznymi i prawnymi przyjętymi za jego podstawę, a więc i uzasadnienia. Tytułem przykładu można tu powołać wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2017 r., sygn. akt I CSK 46/17 (zob. wyrok SN z 13.10.2017 r., I CSK 46/17, LEX nr 2400308), w którym Sąd ten stwierdził, że mocą wiążącą objęte są te ustalenia, które w związku z podstawą sporu stanowiły przedmiot rozstrzygnięcia, przy czym przedmiot ten należy postrzegać przez pryzmat żądania pozwu i faktów przytoczonych w celu jego uzasadnienia (art. 187 § 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 321 § 1 k.p.c.). Także niedawno wydany wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 stycznia 2018 r., sygn. akt V ACa 1031/17 (zob. wyrok SA w Warszawie z 16.01.2018 r., V ACa 1031/17, LEX nr 2449750) wskazuje, że moc wiążącą ma wprawdzie jedynie treść orzeczenia, niemniej jednak ze względu na ogólność rozstrzygnięcia oddalającego powództwo, doniosłość przy ustalaniu zakresu mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia, czyli granic prawomocności materialnej orzeczenia, mogą mieć także zawarte w uzasadnieniu orzeczenia motywy rozstrzygnięcia.

Dostrzegając, że co do zasady, moc wiążąca wyroku dotyczy związania jego treścią, nie zaś uzasadnieniem, należy zauważyć, że w oparciu o brzmienie samej tylko sentencji wyroku czasem nie sposób jest wyznaczyć granice powagi rzeczy osądzonej, jaką należy mu przypisać, i z tego samego powodu nie wystarcza on do określenia właściwej mu mocy wiążącej. Do tego zagadnienia odniósł się wielokrotnie w swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy, wyjaśniając, że dla obu tych aspektów prawomocności materialnej wyroku należy uwzględnić uzasadnienie wyroku (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2016 r., II CNP 10/15, z 23 czerwca 2016 r., V CNP 55/15), a jeśli uzasadnienie nie zostało sporządzone, to nawet o dane o żądaniu powoda i stosunku pozwanego do tego żądania, jakie wynikają z akt sprawy. W orzecznictwie zwraca się również uwagę na szczególne znaczenie uzasadnienia dla identyfikacji granic powagi rzeczy osądzonej i mocy wiążącej wyroku oddalającego powództwo, skoro w przypadku tego typu rozstrzygnięcia w zasadzie dopiero z uzasadnienia można wywieść czego powód żądał, a także o przyczynach nieuwzględnienia jego żądania (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 13 października 2005 r. I CK 217/05, z 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008, nr A, poz. 20, z 29 września 2011 r., IV CSK 652/10, Mon. Prawn. 2015, nr 2, s. 85).

Podzielając stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w przytoczonych wyżej orzeczeniach, należy jeszcze raz podkreślić, że sąd rozpoznający sprawę z powództwa A. W. (2) i B. W. (sygn. akt. I C 1123/15) o ustalenie nieistnienia umowy pożyczki nr (...) oddalił ich powództwo, wobec uznania, że nie wykazali oni aby umowa to była nieważna.

Mając powyższe na względzie, sąd rozpoznający przedmiotową sprawę, wobec faktu, iż sprawa ustalenie nieistnienia umowy pożyczki nr (...) toczyła się między tymi samymi stronami, zobowiązany był przyjąć, że wskazana kwestia prawna kształtuje się tak jak wynika to z wcześniejszego prawomocnego wyroku i wobec tego nie mogła ona ponownie podlegać badaniu (wyrok SN z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, wyrok SN z dnia 8 czerwca 2005 r., V CK 702/04, wyrok SN z dnia 12 maja 2006 r., V CSK 59/06, wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2005 r., IV CK 663/04, wyrok SN z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 12/09).

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd meriti nie mógł ponownie badać kwestii prawnej dotyczącej ważności umowy pożyczki nr (...) i zobowiązany był przyjąć, że kształtuje się ona tak, jak wynika to z wcześniejszego prawomocnego wyroku. Pozytywny skutek rzeczy osądzonej stwarza nie tylko zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z wcześniej osądzoną kwestią, ale również nie pozwala na prowadzenie w tym zakresie postępowania dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt IV CSK 62/13), co skutkowało oddaleniem wniosków dowodowych pozwanych mających podważać ważność umowy, z uwagi na zakwestionowanie złożenia na nich podpisów przez A. W. i B. W..

Co do zarzutu niemożliwości podpisania umowy przez B. W. w dniu 20.09.2013 r. z powodu jego oddelegowania do pracy w innej miejscowości, należy wskazać, że umowa nie musiała zostać podpisana w tymże dniu, lecz mogło to nastąpić kilka dni wcześniej lub po powrocie z delegacji. Nie jest bezwzględnie wymagane, aby podpisy wszystkich sygnatariuszy musiały zostać złożone w jednym czasie, przy jednoczesnej obecności wszystkich stron. Z doświadczenia życiowego wynika, że w wielu przypadkach podpisy pod umowami składane są w znacznych odległościach czasowych. Dlatego też, sąd przyjął, że umowa została podpisana przez B. W. w dacie zbliżonej do 20.09.2013 r. Należy również wskazać, że ustalenia w tym zakresie nie miały zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem pozwani nie podnosili zarzutu przedawnienia lub innego zarzutu, dla którego istotna byłaby ta data. Ponadto należy zaznaczyć, że pozwani korzystali ze środków z pożyczki, gdyż kwota 13 020,83 zł zasilila ich konto. Umowa była wykonywana przez półtora roku. Niewiarygodne jest, aby pozwani przez tak długi okres od uruchomienia pożyczki nie zorientowali się o prowadzonych na rachunku operacjach polegających na spłacie poprzedniej pożyczki i ściąganiu comiesięcznych rat pożyczki w związku z kolejną pożyczką. Jest to tym bardziej nieprawdopodobne, że rachunek bankowy był ciągle przez nich używany i pozwani systematycznie przeprowadzali za jego pośrednictwem dziesiątki operacji miesięcznie.

Postawą żądania pozwu była umowa pożyczki. Przepis art. 720 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zebrane w sprawie dowody wskazują, że pozwani nie wywiązali się ze spłaty rat pożyczki, mimo jej wypowiedzenia w dniu 30.07.2015 r.

W tych okolicznościach Sąd uwzględnił w całości powództwo, zasądzając od pozwanych kwotę 10 196,54 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 8 998,33 zł od dnia 13.07.2016 r. do dnia zapłaty, z tym że nie więcej niż w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach procesu w punkcie II sentencji wyroku orzeczono w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z jego brzmieniem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do kosztów strony powodowej należało zaliczyć koszt zastępstwa procesowego w kwocie 4 800 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłatę sądową w kwocie 510 zł – łącznie

5 327 zł.